

A szerves talajtakarás növénytermesztési és növényvédelmi előnyei

Fehér Anikó, PhD hallgató, Dr. Tóth Ferenc, egyetemi docens

Szent István Egyetem, Gödöllő

e-mail: fehranik@gmail.com

Kulcsszavak: talajtakarás, talajlakó kártevők, talajlakó kórokozók, termésmennyiség

Az állandó mechanikai talajművelés következtében a talaj tömörödik, romlik a szerkezete, és csökken pórusainak száma. Mindezek következtében romlik a talaj víztárolási kapacitása, csökken a talaj levegőzöttsége és hőháztartása megváltozik. Erőteljesebben bomlik a humusz, felléphet a talajerózió és a tápanyag-kimosódás veszélye. A pangó vízforgalom és gázcsere a talajélet romlása mellett a növények fejlődését is károsan befolyásolja. A talaj állapota hosszú távon csak úgy javítható, ha a talajgazdálkodás a talaj megóvását is magában foglalja.

Talajtakarás alkalmazása bizonyos értelemben pótolja a talajművelést, hiszen jelentősen csökkenhet az agrotechnikai munkálatok száma. Talajtakarással majdnem tökéletes gyommentesség érhető el, illetve kevesebb öntözésre és tápanyag-utánpótlásra van szükség. Ebben a kedvező környezetben a mikroorganizmusok tevékenysége is jelentősen felélénkül és nő a termés mennyisége is. Ezek alapján elmondható, hogy a talajtakarás – legyen az takarónövényes, szerves vagy szervesetlen anyaggal végzett – a legmegfelelőbb módja a minimális talajművelésnek, emellett az integrált növénytermesztési követelményeknek is ez a talajkímélő eljárás felel meg leginkább. Nem tisztázottak azonban a vélemények a talajtakarás növényvédelmi hatásáról.

A szerves takaróanyag búvóhelyeül szolgálhat számos kártevőnek, vagy a nedvesebb, párásabb környezetben felszaporodhatnak növénypatogén kórokozók. Ma már egyre több kutatás számol be arról, hogy a talajtakarásnak nincs jelentős növényvédelmi kockázata, bizonyos esetekben még csökkenti is a kártételeket, hiszen a természetközeli környezetben nagy számban jelennek meg a kártevők természetes ellenségei is, illetve a kórokozók antagonistái.